

วารสารวิชาการ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

“ไล่ตังจิ้น” ลูกขอทาน ผู้ไม่ยอมแพ้ต่อชะตาชีวิต

วัชรีย์ เพชรรัตน์

ศศ.ม.(สาขาภาษาไทย), อาจารย์

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

Journal of Humanities and Social Sciences

“ไล่ตังจิ้น” ลูกขอทาน ผู้ไม่ยอมแพ้ต่อชะตาชีวิต

หนังสือ “ไล่ตังจิ้น ลูกขอทาน ผู้ไม่ยอมแพ้ต่อชะตาชีวิต” เป็นหนังสือที่ขายดีที่สุดของไต้หวัน มียอดขายมากกว่าล้านเล่ม ได้รับการยกย่องและแนะนำให้อ่านโดยประธานาธิบดีเงินสุ่ยเปียนของไต้หวัน

หนังสือเล่มนี้เป็นอัตชีวประวัติของบุคคลดีเด่นของไต้หวันที่ชื่อว่าไล่ตังจิ้น (Lai Dong Jin) มี วิลล์ สกัลบริกซ์ เป็นผู้แปล และ ประทุมพร ตั้งกุลธวัช เป็นบรรณาธิการ จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์อินสปายร์ ในเครือนานมีบุ๊คส์ พิมพ์ครั้งที่ 4

ความน่าสนใจของเรื่องนี้ก็คือเป็นเรื่องราวชีวิตจริงของขอทานที่เป็นแบบอย่างของคนที่ไม่ยอมแพ้ต่อชะตาชีวิต เขาถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตเพื่อจะบอกให้รู้ว่าคนเราไม่สามารถเลือกเกิดได้ แต่เลือกที่จะเป็นได้ เรื่องราวเหล่านี้บรรจุอยู่ในหนังสือขนาดความยาว 248 หน้า มีทั้งหมด 49 ตอน และบทส่งท้าย รวมไปถึงยังมีภาพถ่ายของไล่ตังจิ้นและครอบครัวให้ดูประกอบด้วย

ไล่ตังจิ้น เกิดเมื่อวันที่ 20 มีนาคม 1959 เติบโตมาในครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แบบ มีพ่อที่ตาบอด และมีแม่ที่มีปัญญาอ่อน อาชีพหลักของครอบครัวคือการขอทาน และมีพี่น้องทั้งหมด 12 คน โดยทุกคนในครอบครัวจะต้องตื่นแต่เช้าเพื่อไปขอทานมีทั้งเดินขอทานและนั่งอยู่กับที่ รอผู้ใจบุญหยอดเงินลงในขันครอบครัวของไล่ตังจิ้นใช้ขันขอทาน และใช้ขันกินข้าว ตักน้ำ รวมทั้งเป็นที่รองรับการขบถ่ายของคนในครอบครัวด้วย

ไล่ตังจิ้น เป็นอดีตเด็กขอทานที่ถูกเย้ยหยัน รังเกียจ และไม่มีเพื่อนคนไหนอยากคบ เพราะมีพ่อตาบอด แม่กับน้องชายคนโตปัญญาอ่อน ทั้งหมด 14 ชีวิตที่เขาต้องเลี้ยงดู เขาต่อสู้กับชีวิตจนได้เป็น “บุคคลดีเด่นของไต้หวัน” เพราะหัวใจเขาไม่ยอมแพ้ และมีความอดทนเป็นเลิศ ทำให้เขาประสบความสำเร็จในชีวิตทั้งหน้าที่การงานและชีวิตครอบครัวที่อบอุ่น นับเป็นบุคคลร่วมสมัยที่มีชีวิตอย่างมีความสุขอยู่ในปัจจุบัน

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ เริ่มกล่าวถึงการได้รับรางวัลของไล่ตังจิ้น ในวันที่ 22 ธันวาคม ปี 1999 เขาได้รับรางวัล 10 เยาวชนยอดเยี่ยมแห่งปี ตามด้วยการกล่าวถึงจำนวนพี่น้องในครอบครัว เริ่มตั้งแต่แรกเกิด จนจำความได้ เติบโตมาก็ต้องขอทาน ชีวิตรอนแรม ไม่มีบ้านเป็นหลักแหล่ง และไม่มีสิทธิเจ็บไข้ได้ป่วย

เพลงที่ไล่ตังจิ้นไม่ชอบร้องคือ “บ้านฉันข้างน้ำรักจริงเอ๋ย สะอาด สดใส มีฟลานามัย และเปี่ยมสุข” เพราะเขาไม่มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นดังเนื้อหาในเพลง และสิ่งที่เขามีความยึดอัดอยู่ในใจคือ เวลากรอกข้อมูลประจำตัวที่โรงเรียน จะไม่มีช่องอาชีพสำหรับพ่อแม่ เพราะอาชีพขอทานไม่มีให้กรอก แต่เขาก็ยังโชคดีที่เจอคุณครูประจำชั้นที่ใจดีและเข้าใจให้คำแนะนำให้กรอกในช่องทำอาชีพส่วนตัว

จากนั้นก็กล่าวถึงการเรียนรู้จักชีวิตและปรับเปลี่ยนเพื่อความอยู่รอดของตัวเองและครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นการขอเสื้อในงานศพที่เขาไม่ใช้แล้วมาใส่ (ตอนที่ 5 ปรัชญาจากศพ) การทนกินนอน (ตอนที่ 18) หรือแม้กระทั่งการทนเดินขอทานในวันที่ฝนตก อากาศหนาว ตัวลั่น ก็ต้องออกไปขอทาน (ตอนที่ 23 ขอทานวันฝนตก)

ภายในหนังสือจะเล่าถึงความทุกข์ยากในการขอทาน การไม่มีบ้านอยู่ การถูกชาวบ้านดูถูก จนมาถึงการหยุดพเนจร เพราะมีบ้านอยู่จากการไปขอลงทะเบียนชื่อในบ้านเกิด โชคดีที่ได้สิทธิ์เพราะพ่อเขามีหลักฐานแสดงตนและเจ้าหน้าที่เมตตาสงสารให้ความช่วยเหลือ จากจุดเริ่มต้นที่มีบ้านเป็นของตนเองในครั้งนี้ ทำให้เขาได้เรียนหนังสือ และเรียนได้เก่งมาก จนได้รับใบประกาศอยู่ทุกปี ไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียน การกีฬาและความประพฤติ แต่เขาก็รู้สึกรำคาญ เป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ เพราะพ่อตาบอด แม้กี่ปัญญาอ่อน ไม่มีทางที่เขาจะได้เรียนต่อในระดับที่สูงกว่านี้ได้ จนเขาชินชากับรางวัลเหล่านี้ คิดแต่เพียงว่าเรียนให้จบหางานทำ เพื่อปากท้องจะได้กินอิ่ม นอนหลับอย่างสบายใจ ไม่ต้องทนทิวพังเสียงท้อร้อง

ไล่ตังจิ้นขอทานอยู่ประมาณ 20 ปี มาเลิกขอทานตอนที่เขาเรียนจบ มีงานทำเป็นที่เรียบร้อย เมื่อเขาต้องออกไปทำงาน แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเขาร่ำรวยมีเงินมากพอในการใช้ชีวิต เขาก็ยังคงยากจนอยู่เพราะยังคงต้องดูแลครอบครัว และภรรยาด้วย

เขาทำงานด้วยความมุ่งมั่น รู้จักวางแผนการใช้เงิน จนเขาประสบความสำเร็จมีโรงงาน เปิดบริษัทเป็นของตนเอง มีรายได้จำนวนมาก มีลูกและครอบครัวที่อบอุ่น และเขาก็ไม่เคยลืมนึกว่าตนเองมาจากไหน ไ้ตังจิ้นได้เขียนให้กำลังใจให้คนอ่านในบทส่งท้ายว่า

“โล่งจิ้น” ลูกขอมาน ผู้ไม่ยอมแพ้ต่อชะตาชีวิต

“ผมเชื่อเสมอว่า ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่เราจะได้มาเปล่าๆ แม้ว่าคุณ จะทุ่มเทลงไปแล้วแค่ไหนก็ตาม แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า คุณจะต้อง ได้รับผลตอบแทนเท่ากับที่คุณทุ่มเทไป แต่หากว่าคุณไม่ได้มีความมานะ พากเพียรอย่างแท้จริง สิ่งที่คุณได้มาก็อาจจะหมดไปได้ง่ายๆ เพราะสิ่งใด ก็ตามที่ได้โดยมาง่าย คนก็มักจะไม่ตระหนักในคุณค่าของมัน ในสังคม ของเราทุกวันนี้อยู่ติดติดกันมากเกินไป ผมเองก็อาจนับได้ว่าได้เดินผ่านพ้น ออกมาจากถนนแห่งความแร้นแค้นแล้ว พอผมหันกลับไปมองเรื่องที่ผม เคยประสบมาครั้งใด ก็ได้แต่หวังอย่างยิ่งว่า ในสังคมเราต้องไม่มี ครอบครัวยากจนอีกต่อไป ต้องไม่มีคนแก่และเด็กที่อดอาหาร ไร้ ที่พึ่งอย่างนั้นอีก คนพิการทุกคนไม่ว่าจะพิการทางร่างกายหรือด้านจิตใจ ก็ควรจะได้รับการดูแลอย่างทั่วถึง เด็กๆ ที่ยากจนและถูกทอดทิ้งก็ควร จะมีโอกาสได้เข้าโรงเรียนเรียนหนังสืออย่างมีความสุขเช่นเดียวกับเด็กอื่น ทั่วไป

วันนี้ผมยินดีมอบอดีตที่ผ่านมาครึ่งชีวิตนี้มาแบ่งปันให้กับทุกท่าน ด้วยความนอบน้อม หวังเหลือเกินว่าผู้อ่านคงจะชอบหนังสือเล่มนี้ นอกจากนั้นแล้ว ผมยังมีความปรารถนาดีอีกประการหนึ่งว่า ผมจะพยายาม อย่างสุดกำลังที่จะสร้างสวนสาธารณะ กตัญญู ซึ่งเป็นสวนสาธารณะ อเนกประสงค์ และห้องสมุด กตัญญู สิ่งเหล่านี้เป็นแรงบันดาลใจให้ผมเขียน หนังสือเล่มนี้ออกมา และแน่นอนว่าความปรารถนาของผมนั้นอาจจะ บรรลุผลได้ไม่มากนัก แต่ผมก็เชื่อว่าขอเพียงแต่ให้มีความพยายามเท่านั้น แล้วที่สุดเราก็จะสามารถทำให้ความฝันของเราเป็นจริงได้ในสักวัน ”

(หน้า 245 -246)

เมื่ออ่านเรื่องราวชีวิตของโล่งจิ้นแล้ว ยังสามารถนำมาเป็นตัวอย่างใน การใช้ชีวิตได้ ไม่ว่าจะเป็นด้านการอดทน การรักพ่อแม่ มีความกตัญญู เคารพ เชื่อฟังคุณครู และกล้าตัดสินใจ ไม่อายที่จะขอมานเพื่อประทังชีวิตของตนเอง เพื่อการมีชีวิตที่ดีในอนาคต และการที่เขาจะประสบความสำเร็จได้นั้น ส่วนหนึ่ง

ก็มาจากคนในครอบครัวเป็นหลักคือ พ่อจะคอยสอนการใช้ชีวิต และทักษะการขอทาน และพี่สาวยอมไปขายตัว มีอาชีพเป็นโสเภณียู่โรงน้ำชา เพื่อหาเงินส่งให้โล่งจิ้นเรียนหนังสือ ในช่วงที่เขาเข้าโรงเรียนมัธยม เพราะที่บ้านไม่มีกำลังส่ง

ครั้นมาถึงชีวิตการทำงาน เขาก็โชคดีที่มีรุ่นพี่ที่ทำงานชวนมาเปิดโรงงานขายอุปกรณ์ไฟฟ้า จนมาถึงตอนแต่งงานก็ได้ภรรยาที่ดีมีความคิดให้เขาไปซื้อบ้าน โดยการผ่อน ดึกกว่าเช่าอยู่ ทั้งนี้เห็นได้ว่านอกจากเขาจะอดทนต่อการสู้ชีวิตแล้ว เขายังรู้จักกตัญญูต่อพ่อแม่ และรักพี่น้อง เพราะเวลาขอทานมาได้เขาจะแบ่งอาหารที่กินง่าย เคี้ยวสะดวกให้น้องคนเล็กก่อน อาหารที่ดีหน่อยจะแบ่งให้พ่อกับแม่ ส่วนเขาอาจจะอดบ้างบางมื้อ หากขอทานมาได้น้อย

สิ่งที่เขาจะทำเป็นประจำคือนึกถึงคนอื่นก่อนตนเอง ความดีที่เขาทำทั้งหมดนี้ส่งผลให้เขาเจอคนดีที่คอยช่วยเหลือเขา ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ที่ดีและภรรยาที่แสนดีซึ่งเป็นคู่ชีวิตที่อยู่กันมาจนถึงปัจจุบัน นอกจากนั้นเขายังกตัญญูเมื่อได้ดีแล้วก็ไม่ลืมพี่สาวที่เคยช่วยเหลือเมื่อตนเองลำบาก เขาจึงรวบรวมเงินไปไถ่ตัวพี่สาวออกจากโรงน้ำชา ไม่ต้องมีอาชีพโสเภณีอีกต่อไป

เห็นได้ว่าเนื้อหาในหนังสือโล่งจิ้น จะบอกถึงความอดทนเป็นหลัก ขอแค่เรามีความอดทน เราก็สามารถมีวันที่ดีได้ มีความสำเร็จเป็นของตนเอง คนที่ท้อแท้ หดหู่ หากมีโอกาสได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เชื่อว่าจะมีกำลังใจที่จะต่อสู้ชีวิต เมื่อเห็นชีวิตคนอื่นที่ทุกข์ยากกว่า ทำให้ได้คิดว่า ไม่ใช่มีแค่เราเท่านั้นที่มีปัญหา หรือยากจน ลำบากอยู่คนเดียวในโลกใบนี้ อ่านแล้วเข้าใจชีวิตว่า คนในโลกนี้ไม่ว่าอยู่ในส่วนใดของโลก หากไม่หมดหวัง ความสำเร็จก็จะเกิดขึ้นได้เสมอ หากมีความอดทน และมุ่งมั่นก็มีโอกาสจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้ หนังสือเล่มนี้มีประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาจิตใจ หากเราคิดดี เลือกทำสิ่งที่ดี ไม่รอโชคชะตา เริ่มจากช่วยตัวเราเองแล้ว ความสำเร็จก็จะอยู่ในมือเรา

เอกสารอ้างอิง

LAI DONG JIN. 2554. โล่งจิ้น ลูกขอทานผู้ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 46. กรุงเทพฯ ฯ : อินสปายร์.

